

DONES,
DONES,
DONES

Vicente Cañón

VERSIÓ 2024

**DONES,
DONES,
DONES**

De Vicente Cañón Verdasco

Nº soci S.G.A.E 69655

**Obra per ser representada per grups teatrals compostos,
preferiblement, per actrius.**

Sinopsi:

Dones, dones, dones és una obra que ens convida a viatjar en el temps i recórrer, d'una forma divertida i amena el món de la dona en diferents èpoques; començant per la dècada dels setanta, fins arribar a l'actualitat. Coneixerem, també, la repressió que sofrien les dones gràcies a un personatge "sinistre" que recordarà al públic una sèrie de normes en l'educació i formació de les dones abans de l'arribada de la democràcia al nostre país. Encara que va estar un calvari el que han viscut les nostres, àvies i mares o fins i tot algunes de vosaltres, li posarem un punt d'humor, perquè per a penes ja està la crua realitat diària.

Que gaudeixin de dones, dones, dones.

Els grups o companyies PROFESSIONALS i AMATEURS que vulguin representar la meua obra, hauran de demanar permís i per a això tindran dues opcions:

- **Posar-se en contacte amb la S.G.A.E i sol·licitar els permisos pertinents.**
- **O bé, podran posar-se en contacte amb mi a qualsevol d'aquestes dues adreces electròniques: tente.ca2017@gmail.com o info@obrasteatro.com**

El més aviat possible em posaré en contacte explicant quins són els termes de la cessió del permís i les condicions econòmiques.

Així mateix, i a títol particular, agrairia encaridament, que se'm fes arribar via telemàtica, a qualsevol de les dues adreces electròniques esmentades amb anterioritat, material visual: fotos, cartells, enllaços de vídeos, articles de premsa, crítiques, etc. de les posades en escena que s'hagin dut a terme, seria de gran valor per a mi.

Gràcies.

Índex:

Escena 1 (Cançó inici)	05
Presentació (Veu en off)	07
Escena 2 (Dona repressora) 1	08
Escena 3 (La meva primera comunió)	09
Escena 4 (Etapas de la dona) 1	18
Escena 5 (Dona repressora) 2	18
Escena 6 (L'adolescència)	19
Escena 7 (Etapas de la dona) 2	26
Escena 8 (Visita al ginecòleg)	28
Escena 9 (Dona repressora) 3	33
Escena 10 (La dona i el matrimoni)	34
Escena 11 (Dona repressora) 4	43
Escena 12 (Etapas de la dona) 3	44
Escena 13	46
Escena 14 (Cançó final)	47

**Alguns dels textos de “La dona repressora” estan extrets del llibre: “Normas de decencia cristiana” del Secretariado del Episcopado Español – Madrid, 1959.*

Escena 1

Cançó inici

(La meva idea, com a autor, és que comenci l'espectacle amb totes les actrius que el componen abillades amb vestits que donin a conèixer les diferents facetes, professions, etc. del món femení, com, per exemple: una metgessa, una advocada, una jutgessa, una policia, una paleta, una mestra, una model, una mestressa de casa, etc.) confeccionats, si pot ser, amb el mateix tipus de teixit i del mateix color, donant-li un toc teatral al vestuari.)

(L'espectacle comença amb totes les actrius cantant la següent cançó amb la base musical de la cançó Cheek to cheek.)

**Dones
totes dones
orgulloses i fantàstiques
som així!**

**Hi ha qui pensa
que només sabem parir.
Que es preparin tots
som així!
perquè ja som aquí.**

**Dones
totes dones.
Amb defectes i virtuts
modèstia a part!
hi ha qui pensa
que només sabem fregar
prepareu-se
que ja es l'hora de canviar.**

**No ens agrada
el masclisme
ens agrada la igualtat
No ens agrada
que ens dominin
Prepareu-vos
per lluitar.**

**Que cap home no s'espanti
que ningú prendrà cap mal
però aneu amb molt de compte
és l'hora de canviar.**

**Ja ho veieu
som atrevides
som divertides
Som i serem...**

**Dones
totes dones
orgulloses i fantàstiques
som així!**

**Hi ha qui pensa
que només sabem parir.
Que es preparin tots
som així!
perquè ja som aquí.**

**Ja ho veieu
som atrevides
som divertides
Som i serem...**

**Dones
totes dones
Amb defectes i virtuts
modèstia a part!
Hi ha qui pensa
que només sabem fregar
prepareu-se
que ja es l'hora de canviar.**

**Prepareu-se
que ja es l'hora de canviar.**

**Prepareu-se
que ja es l'hora de canviar.**

**Prepareu-se
que ja es l'hora de canviar.**

(Una vegada acabada la cançó, baixarà el teló i podrem escoltar la veu en off per a iniciar la presentació.)

Presentació

Veü en off:

Senyores i senyors, la companyia... us dona la benvinguda i us convida a gaudir del seu espectacle: Dones, dones, dones de l' autor Vicente Cañón.

Posarem una pinzellada d'humor per veure el calvari que hem sofert i desgraciadament continuem sofrint el gènere femení pel sol fet de néixer amb el cromosoma XX o el que és el mateix... ser dona.

Encara que queda molt per lluitar i treballar, penseu que ara ho tenim molt millor que les nostres antecessores i no penseu que estem parlant de fa segles, no; lamentablement estem parlant de fa tot just unes dècades. Pujarem a la màquina del temps per tal de viatjar i recordar el que els hi passava uns anys enrere, a les nostres mares àvies o a nosaltres mateixes.

Escena 2

DONA REPRESSORA 1

(Música del Nudo.)

(Entrarà a escena un personatge, que anomenarem “DONA REPRESSORA”, vestida tota de negre, amb mantellina al cap i un gran collaret de perles blanques penjat del seu coll; representant tota la repressió que tenien les dones abans de l'arribada de la democràcia al nostre país. Es dirigirà al centre de l'escenari i obrirà un gran llibre per tal de llegir, en veu alta, les següents normes.)

(Aquest “sinistre” personatge pot actuar al prosceni davant del teló tancat, imitant al púlpit d'una església.)

DONA REPRESSORA: *(Al públic.)* ¡Aquí huele a pecado!

Normas de decencia para las mujeres. Cortesía y distinción en el teatro y el cine:
Una señora nunca va sola al teatro, ni sale nunca sola del palco o butaca, de esta forma se evitarán comidillas y malas interpretaciones.

La señora podrá ir al teatro con una o dos amigas que compartan sus gustos y siempre que el esposo no pueda acompañarle.

Una mujer no debe mirar con insistencia a los desconocidos, ni fijar los prismáticos sobre una misma persona, demasiado rato y, por último, una mujer delicada, no asiste a una obra si no le consta que es decente.

(Tancant el llibre i mirant al públic d'una forma molt inquisidora.)

Y os preguntareis ¿por qué digo esto? Porque siempre ha sido así.

(Acompanyada de la música del Nudo, surt de escena.)

Veu en off: Senyores vostès ja saben, que ja des de molt petites, hem estat marcades per ser nenes i no nens i si no, mirin què passava abans; a la porta d'una església, en la dècada dels setanta.

Escena 3

La meva primera comunió

BEGOÑA	(La rica de família de dretes)
DOLORS	(La de família d'esquerres.)
ESPERANÇA	(La de classe mitjana.)
NEN	
ÀVIA	(de la Dolors)

(Tres nenes i un nen el dia la seva primera comunió.)

(Entra a l'escena la BEGOÑA, molt contenta vestida d'una forma molt recarregada amb un vestit molt opulent ple de tota mena de llaços i granadures. Mira al públic amb cara de felicitat i riu.)

BEGOÑA: *(Al públic.)* Hola! Em dic Begoña María Asunción Carabajal i Ortiz de los Monteros. Tinc... vuit anys! I avui estic molt contenta! Sabeu per què? *(Espera resposta del públic.)* No? Perquè és el dia de la meva primera comunió. *(Orgullosa.)* A casa som molt catòlics, apostòlics i romans. La meva padrina m'ha comprat el vestit, els meus avis la medalla, els meus pares el catecisme, el meu oncle Antonio les arracades, la meva tia Pitita les sabates i els companys del meu papà el rosari. El meu papà és militar i avui es posarà l'uniforme de gala i la meva mare la seva "peineta" i mantellina. *(Sospirant.)* Avui és el dia més important de la meva vida. *(En confidència.)* M'ho ha dit la meva mare. M'ha dit: *(Imitant a la mare.)* Begoñita seràs la nena més maca de l'església i encara que sabem que tens molta amistat amb la teva amigueta Esperança, avui intenta no estar al seu costat molt de temps i, sobretot, que no surti en cap foto amb nosaltres. És que la meva amiga Esperança és de classe mitjana... tirant a baixa *(Imitant a la mare.)* La teva amigueta porta el vestit de la seva germana gran, Ja m'entens, oi? *(Agafant aire)* *(Pausa. Al públic.)* Vosaltres ja heu fet la comunió? *(Espera la resposta del públic.)* ¿Sí? A què és bonic el meu vestit? *(Espera la resposta del públic.)* Què contenta estic! *(Fa un gran sospir.)* Doncs aquí estic, esperant a les meves amiguetes.

(Per l'esquerre entra l'ÀVIA de la DOLORS arrossegant-la, va vestida de carrer amb un missal a la mà i un rosari. Ve de mal humor i ho farà notar amb els seus gestos.)

ÀVIA: Va, que arribem tard.

DOLORS: Què no vull, iaia.

ÀVIA: Tu faràs la comunió com jo em dic Montserrat Serra i Vallvé.

DOLORS: Però els meus pares no volen que la faci.

ÀVIA: Tampoc van voler que et batejaren i jo soleta, d'amagades, et vaig portar a aquesta mateixa església perquè no visquessis en pecat.

DOLORS: Quan el meu pare ho sàpiga no em deixarà anar a casa teva fins que casi.

ÀVIA: Això mateix perquè també et casaràs per l'església com Deu mana.

DOLORS: *(Enrabiada.)* Què no vull!

ÀVIA: I tant que ho faràs! *(Petita pausa.)* Escolta Dolors aquella nena ens està mirant fa estona.

(La DOLORS mira i veu que és la seva amiga BEGOÑA.)

DOLORS: És la Begoñita.

ÀVIA: *(Sorpresada.)* Mare meva! si porta posada mitja botiga, no li manca de res. Mes que una nena sembla un catàleg.

DOLORS: Baixa el volum àvia que és filla d'un militar.

ÀVIA: Això es un ofici bonic i no el teu pare que és mestre i cobrant una misèria... així com vol alimentar una família. Si la teva mare s'hagués casat amb el Siscu el del poble.

DOLORS: Però si el molt lleig i molt "cateto".

ÀVIA: Ja, però te terrenys i ser lleig no es cap problema... s'apaga el llum i apa!

DOLORS: *(Avergonyida.)* Si us plau àvia baixa el volum que la Begoñita t'està escoltant.

ÀVIA: D'acord, d'acord *(Li fa un petó a la seva neta.)* Recorda que avui és un dia dels mes importants de la teva vida. *(Per la Begoñita.)* Ves a saludar-la.

(DOLORS s'apropa a saludar a la BEGOÑA.)

DOLORS: *(Amb gens de ganes.)* Hola Begoñita.

BEGOÑA: Hola Dolors. *(per l'ÀVIA.)* Has vingut amb la teva àvia, veig.

DOLORS: *(De mal humor.)* No m'ho recordis, no m'ho recordis.

BEGONA: Però ¿què et passa?

DOLORS: Que els meus pares no son molt de missa, saps.

BEGOÑA: *(Inquisidora.)* ¿No seran d'esquerres?

ÀVIA: *(Que s'ha adonat que la seva neta ha ficat la pota amb el seu comentari. Improvisant per canviar la conversa.)* Nooooo el que passa és que... els seus pares s'han comprat un "siscents" nou i no tenen molts diners per a un bon restaurant com el teu i clar estan tristos i... *(A la DOLORS.)* Mare meva, has estat a punt de ficar la pota.

BEGOÑA: Ah! és això. *(Per la DOLORS.)* Pobreta, per un moment estava a punt de dir-li al meu pare que els teus són contraris al règim i...

DOLORS: Noooo si estan encantats amb aquesta dictadura que reprimeix les llibertats del poble i...

ÀVIA: *(Donant un clatellot a la seva neta.)* Calla nena. *(A la BEGOÑA molt exagerada.)* Els seus pares són molt de dretes, fixa't que tenen una foto del "generalísimo" a la capçalera del llit.

BEGOÑA: Què bonic.

DOLORS: *(Amb fàstic.)* Preciós.

ÀVIA: Bé nenes us deixo que acabo de veure a una amiga meva. *(A la BEGOÑA.)* Adeu Begoñita, cuida de la meva neta que està molt nerviosa. Fins després Dolors. *(Surt de l'escena fent un gest a la seva neta per indicar-li que l'estarà vigilant en tot moment.)*

BEGOÑA: *(Apropant-se a la DOLORS.)* No estàs contenta?

DOLORS: La veritat que... no gaire.

BEGOÑA: *(Inquisidora.)* No gaire?

DOLORS: Nooooo! Molt... moltíssimmmmm!!! No saps la il·lusió que em fa rebre per primera vegada la hòstia *(Reaccionant.)* El cos de crist, vull dir.

BEGOÑA: Amen! Joestic plena de goig i emoció.

DOLORS: Doncs mira que bé.

(Entra, per la dreta, a escena l'ESPERANÇA, arriba molt feliç, porta un vestit típic de comunió, però d'èpoques anteriors.)

ESPERANÇA: Hola Begoña María Asunción Carabajal i Ortiz de Pinedo. *(Es queda sense aire.)*

BEGOÑA: Hola, Esperança... *(Amb menyspreu.)* García.

ESPERANÇA: *(A la BEGOÑA.)* Què maca vas!

BEGOÑA: Ja ho sé. Avui ho estreno tot. *(Amb menyspreu i amb intenció a l'ESPERANÇA.)* I tu?

ESPERANÇA: *(Pel seu vestit.)* L'estreno avui.

BEGOÑA: Mentida! Aquest vestit, ja el va portar la teva germana, a la seva comunió, fa dos anys.

ESPERANÇA: *(Comença a plorar.)* Ets una... mentidera!

DOLORS: *(A la BEGOÑA.)* Mira que ets dolenta!

ESPERANÇA: *(Plorant.)* La meva mare m'ha dit que ho estrenava jo.

DOLORS: *(Tranquil·litzant-la, per la BEGOÑA.)* No facis cas. Que sí que és nou, però s'assembla molt al de la teva germana.

BEGOÑA: Sí, clar que s'assembla molt... com que és el mateix.

ESPERANÇA: *(Plorant més fort.)* Mama! Ja no vull anar a l'església. Ja no vull fer la primera comunió. *(Plora encara més fort.)*

DOLORS: *(A la BEGOÑA, agafant-la pel braç.)* Mira que ets dolenta! No veus que és la tercera de cinc germans i no tenen els diners que té la teva família. Demana-li perdó.

BEGOÑA: *(Acostant-se a l'ESPERANÇA.)* Em... em... *(A la DOLORS.)* No em surt! Noestic acostumada a demanar perdó.

DOLORS: Doncs aprèn! *(L'empeny al costat de l'ESPERANÇA.)* Fes-ho!

BEGOÑA: *(A l'ESPERANÇA.)* Em perdones... *(Al públic.)* Com em costa! *(A l'ESPERANÇA.)* Em perdones? Si era mentida... si el teu vestit és... és... és *(Mirant al cel.)* Perdona'm senyor per dir mentides. *(A l'ESPERANÇA.)* Sí, nou i molt bonic.

ESPERANÇA: *(Eixugant-se les llàgrimes.)* De veritat?

BEGOÑA: *(Mirant al cel.)* Aniré a l'infern! *(A l'ESPERANÇA.)* Sí, de veritat.

(Les tres nenes es queden mirant al públic en silenci i tornant a la realitat i se sinceren entre elles.)

ESPERANÇA: Em fan mal les sabates.

BEGOÑA: *(Que no se li escapa una.)* Les sabates sí que semblen noves.

ESPERANÇA: Ja, però me les van comprar a les rebaixes de gener i ara que he crescut, m'estrenyen molt. Tinc el dit gros de color morat fosc.

BEGOÑA: No et queixis, a mi em pica el cap, de tanta laca que porto.

DOLORS: Em sembla que la meva àvia s'ha passat “estrenyent-me” les cues.

ESPERANÇA: A mi a sobre, m'estrenyen la goma de les calcetes.

(Les tres nenes riuen.)

(Petita pausa.)

ESPERANÇA: *(Protestant.)* “Jooooo”... no podem jugar a res.

DOLORS: Ni menjar res per a no tacar-nos.

BEGOÑA: Jo no puc assegurar-me perquè no s'arrugui el meu vestit i començo a estar cansada.

ESPERANÇA: No podem menjar “chuches”.

DOLORS: I molt menys, jugar amb els nens.

BEGOÑA: Jo no puc acostar-me a cap pobre.

DOLORS: *(A la BEGOÑA.)* Fatxa!

BEGOÑA: Què m'has dit?

DOLORS: Guapa! Guuuuuuapa!!

BEGOÑA: Gràcies.

ESPERANÇA: I jo?

DOLORS: Tu també.

(L'ESPERANÇA es queda contenta.)

(Petita pausa. Les tres nenes comencen a riure's les unes de les altres i de si mateixes, també.)

ESPERANÇA: La meva mare m'ha dit: *(Imitant la mare.)* Esperanceta no t'embrutis el vestit.

BEGOÑA: Clar, per a la comunió de la teva germana petita.

(L'ESPERANÇA comença a plorar de nou.)

ESPERANÇA: Mama! Jo no vull fer la comunió... Mamaaaaaa!

DOLORS: *(A l'ESPERANÇA.)* No li facis cas... no és dolenta, és que l'han educat així.

ESPERANÇA: *(Protestant.)* Jo vull jugar a futbol!

DOLORS: Jo, a Polis empaitant manifestants.

BEGOÑA: I jo a fer de mestra.

(Les tres nenes miren al públic amb cara d'empenyades.)

(Entra, per l'esquerra en NEN vestit de “marinerito”, també disposat per a fer la comunió.)

NEN: Hola!
ESPERANÇA: *(A les seves amigues.)* No li digueu res!
NEN: Hola, Begoñita.
BEGOÑA: Deixa'm en pau, nen! *(Li treu la llengua.)*
DOLORS: Avui no podem jugar amb els nens.
NEN: I... què fem?
BEGOÑA: Esperar que ens vinguin a buscar per a entrar a l'església.
NEN: Quin rotllo! Voleu jugar a fet i amagar?
ESPERANÇA: Sí!
BEGOÑA: No, Esperança, no podem.
NEN: Doncs juguem a “pilla, pill”.
DOLORS: D'acord, però la pares tu.
BEGOÑA: Que no Dolores, avui no podem jugar a res, no veus que ens embrutarem el vestit.
DOLORS: Però amb el meu sí que puc.
ESPERANÇA: Noia, quina sort!
BEGOÑA: *(Renyant a la DOLORS.)* No pots, no veus que amb aquest vestit rebràs per primera vegada la comunió.
DOLORS: *(Enfadada.)* “Jooooooooo”!
ESPERANÇA: “Jooooooooo” Quin rotllo!
NEN: Vosaltres us ho perdeu. Jo penso anar a jugar i si la meva mare s'enfada... doncs que ho renti... per a això estan les mares!
ESPERANÇA: Ets un imbècil!
DOLORS: I un masclista!
BEGOÑA: Un masclista? Això que és?
DOLORS: És com un home que només... *(Pensant.)* Ah! Ja està, com el teu pare!
BEGOÑA: El meu pare no és això, és militar i el meu pare sempre diu que la dona ha d'estar al lloc que es mereix.
DOLORS: I aquest quin és?
BEGOÑA: *(Encongint-se d'espatlles.)* I jo què sé.
NEN: A la cuina... rentant plats.

(BEGOÑA i ESPERANÇA tornen a treure-li la llengua al NEN.)

NEN: Voleu jugar o no?
ESPERANÇA: No ximplet, deixa'ns en pau!
NEN: Doncs aquí us quedeu.
BEGOÑA: Espera Manolín no marxis. *(Coqueta.)* Si vols podem jugar a papes i mames! *(Manant com sempre.)* Jo faré de mare... *(Al NEN.)* i tu seràs el meu marit.
DOLORS: *(Per ella i l'ESPERANÇA.)* I nosaltres?
BEGOÑA: Les meves filles i us portarem a una escola de religioses i estudiareu molt i, us faré el menjar i rentaré els plats i netejaré la casa i el papà i la mamà ens donarem petonets. Val?
NEN: *(Cara de fàstic.)* Petons? Quin fàstic!
DOLORS: *(Agafant al NEN del braç i acostant-l'hi a ella.)* No, que sigui el nostre germà i sempre ens barallem.
ESPERANÇA: *(Agafant al NEN del braç i acostant-l'hi a ella.)* No, millor que sigui un metge i que curi la meva panxeta.

BEGOÑA: Sou unes envejoses! (*Agafant al NEN.*) Ell, serà el meu marit.
DOLORS: (*Agafant al NEN.*) No, el meu germà petit i li donaré calbots.
ESPERANÇA: (*Agafant al NEN.*) No, ell serà el metge i jo la infermera.

(Les tres nenes comencen a passar-se el NEN de l'una a l'altra i parlen totes alhora, discutint.)

NEN: (*Emprenyat.*) Prou! Jo no vull jugar a això. Jo vull jugar al "pilla-pilla".
DOLORS: D'acord!
ESPERANÇA: Sí, i després a un, dos, tres... pica paret.
NEN: D'acord, anem!

(L'ESPERANÇA, la DOLORS i el NEN volen sortir de l'escena, per la dreta.)

DOLORS: (*A la BEGOÑA.*) No vens?
BEGOÑA: No, que no vull embrutar-me el vestit.
ESPERANÇA: (*A la BEGOÑA.*) Va!!! Que serà molt "diver".
NEN: (*A la BEGOÑA.*) Vens o no?
BEGOÑA: (*Molesta.*) No! (*Maquinant un pla. Al NEN.*) Escolta Manolín. Si juguem a papes i mames et donaré una cosa i t'ensenyaré una altra coseta.
NEN: Què?
BEGOÑA: Vine i te la diré a cau d'orella.
NEN: Val! (*Va al costat de la BEGOÑA i aquesta li diu una cosa en l'orella i el NEN va canviant d'expressió.*) D'acord juguem!
BEGOÑA: (*Mirant a les seves amiguetes.*) Però... aquí no, vine (*Agafant al NEN per la mà, comencen a sortir d'escena.*) Tu vindràs de treballar i...
DOLORS: (*Per l'ESPERANÇA i ella.*) I nosaltres?
BEGOÑA: I vosaltres... sereu dues germanes meves, solterones, que viviu al poble i no vindreu amb nosaltres. (*Treu la llengua i surt d'escena, per l'esquerra, estirant al NEN del braç.*)

(La DOLORS i l'ESPERANÇA, resten uns segons en silenci mirant al públic amb cara d'innocència molt còmica i sense saber què dir.)

DOLORS: (*A l'ESPERANÇA.*) Aquesta Begoñita, sempre vol manar.
ESPERANÇA: Sempre s'ha de sortir amb la seva.
DOLORS: Si no és comprant llaminadures, és...
ESPERANÇA: (*Innocent.*) Què creus que li vol ensenyar?
DOLORS: Què sé jo! (*Enfadada mirant al públic.*) El meu pare diu que les classes altes, sempre s'aprofiten de les classes obreres.
ESPERANÇA: Noia, a vegades parles més rar...
DOLORS: Això no quedarà així. (*Comença a sortir darrere de la BEGOÑA i el NEN amb el rosari a la mà com si anés a escanyar a algú.*) Begoña, per molt "hija del regimen" que siguis has d'aprendre a repartir entre el proletariat les teves riqueses...

(Per la dreta entra l'ÀVIA.)

ÀVIA: *(Cridant per atura-la)* Dolors!!!! On creus què vas? Mitja volta i a combregar per primer cop i si ho fas ja veuràs que et passarà!

DOLORS: *(Protestant.)* Què no vull àvia.

(L'ÀVIA gafa de l'orella a la DOLORS i la treu d'escena per la dreta. La DOLORS no deixa de protestar i queixar pel mal que li fa l'estirada d'orella.)

ÀVIA: Fes via! I als teus pares ni una paraula o et trec del testament. Ja està bé amb aquesta nena... fins els vint-i-un any no seràs major d'edat! *(Manaire.)* vinga cap l'església, vaaaaa...

(L'ESPERANÇA veu com l'ÀVIA i la DOLORS surten de l'escena.)

ESPERANÇA: *Mira al seu voltant i es veu sola.)* No em deixeu sola. Aviat ens cridaran per a entrar! *(Comença a sortir per la dreta.)* Espereu-me. *(Queixant-se.)* “Joooo”...! Com m'estrenyen les sabates! *(Camina amb dificultat.)* Espereu-me!

(Sonarà una música pel començament de la cerimònia de la primera comunió. L'ESPERANÇA molt resignada, mirant al cel, sortirà d'escena cantant i fent evident, en cantar, que cada vegada li fa més mal els peus.)

ESPERANÇA: *(Cantant.)* Venid y vamos todos con flores a María...

(L'ESPERANÇA surt de l'escena, per la dreta, i la música de la cerimònia segueix fins apagar les llums de l'escena.)

Fosc

Escena 4

Etapes de la dona

(Acompanyada d'una música o cançó coneguda de la dècada des 70, entraran a l'escena dues actrius: la NENA i l'EVA que representaran tres històries: Tres etapes en la vida d'una dona: La pubertat, la dona i el treball i l'emancipació. En aquesta primera història representa que la NENA està a les portes de la pubertat. L'altre personatge, un personatge enigmàtic, potser una fada padrina o una dona que ve del futur, a aquest personatge el denominarem: EVA. A cada història s'anirà explicant les penes i alegries en que es trobarà la NENA en el seu viatge per la vida pel fet d'haver nascut dona.)

(Aquesta escena es podria fer al prosceni i amb el teló tancat.)

(La NENA, asseguda a terra, estudiant amb llibres i també jugant amb nines.)

EVA: *(Entrant per l'esquerra i va al costat de NENA.)* Hola!

NENA: *(Espantada.)* Qui ets tu?

EVA: Soc el teu futur.

NENA: *(No gaire convençuda.)* I què vols?

EVA: Anunciar-te alguns canvis en la teva vida. Mira nena, ara estàs molt bé jugant amb nines, però d'aquí a poc temps notaràs grans canvis al teu cos.

NENA: I això... Per què?

EVA: *(Amb una certa solemnitat.)* Perquè ets a les portes de la pubertat.

NENA: Puber... què?

EVA: *(Remarcant.)* Pu-ber-tat. La pubertat són una sèrie de canvis pels quals passaràs de ser nena a dona.

NENA: *(Espantada.)* Així de cop?

EVA: No, neneta meva, no. Primer et començaran a sortir pèls en diferents parts del cos: a les aixelles, al pubis.

NENA: *(Interrompint.)* Què és el pubis? *(EVA assenyala el pubis.)* Ah si! i els pèls per què creixen?

EVA: En teoria, els pèls de l'aixella serveixen per a retenir o alentir la suor quan es produeix en grans quantitats i els del púbis serveixen com a barrera protectora als teixits genitals, però a tu a partir d'ara, només t'interessarà... com depilar-te'ls.

NENA: Depilar-se? Què és això?

EVA: És una moda que t'obliga a treure-te'ls de la manera que sigui: Amb cera freda o calenta, amb crema depiladora, amb màquines d'afaitar, amb pinces o amb el foc de les espelmes com ho feien les nostres antecessores.

NENA: La meva mare va a l'esteticista i allí... però... per què es fa?

EVA: *(Resignada.)* La moda filla... la moda. Perquè jo penso que, si des del principi del món els homes i les dones som peluts... per què ens els hem de treure? Si la naturalesa els va posar aquí, per alguna cosa seria no?

NENA: I... si no me'ls vull treure?

EVA: Tu mateixa nena... Imagina't en biquini o en vestit de bany, semblarà que surts de la pel·lícula El planeta dels simis (*Recordant.*) Ah! Això no és tot. Les que són del club de la “Uniceja” (*Assenyalant-se.*) com la pintora Frida Kalo o del club de les bigotudes com La Pantoja... Però no et pensis que la cosa s'acaba amb els pèls.

NENA: (*Espantada.*) Ah! No?

EVA: No estimada meva. També et creixeran els pits i hauràs de posar-te sostenidor.

NENA: Sostenidor? Com els de mamà?

EVA: Exacte.

NENA: (*Es mira els pits.*) I per a què serveixen els pits?

EVA: La funció principal és per a alletar als fills. Però, per moda, només et preocuparà: Si són grans, petits... (*Fa el gest.*) o si et cauen.

NENA: Quin rotllo.

EVA: Però, pensa que de tots aquests canvis el més important, és que et vindrà la menstruació. Et sona?

NENA: Sí, a l'escola hem parlat i hi ha amigues, més grans, que ja la tenen.

EVA: Almenys ara no és un tabú parlar d'ella com antigament. Fins i tot les dones que estaven menstruants eren aïllades per temor a contreure malalties.

NENA: Què fort! (*Espantada.*) Què faig quan arribi?

EVA: Doncs aguantar-te! perquè filla meva... no podràs triar.

NENA: No? I tindrè que...

EVA: Hauràs d'utilitzar tampons o compreses... Et farà mal la panxa, el cap; els pits, se t'inflaran i també a vegades faran mal. (*Ajudant a aixecar-se a la NENA i comencen a sortir de l'escena per l'esquerra.*) Et sortiran uns grans enormes... Estaràs trista, irritable, et costarà concentrar-te o dormir; estaràs de mal humor o bé tan sensible que qualsevol cosa et farà plorar. A vegades et transformaràs en un monstre insociable... (*Al públic.*) i això passa només per néixer dona.

(*La NENA es terroritza de les últimes paraules de l'EVA.*)

EVA: (*Intentant calmar la NENA.*) Som-hi, anem que encara falten algunes coses que hauràs de aprendre, com...

(*La NENA mira al públic amb cara de pena i les dues surten de l'escena.*)

Fosc

Escena 5

DONA REPRESSORA 2

(Entrarà per segon cop a l'escena la DONA REPRESSORA sempre portant el seu llibre a la ma i acompanyada per la música del Nodo).

DONA REPRESSORA: *(Mirant al públic molt inquisidora.)* Sigo oliendo a pecado.

(Dictatorial.)

Normas de decencia para las adolescentes. *(Abre el libro y lee en voz alta.)*

Las adolescentes han de vestir de tal manera que no provoquen ningún pensamiento pecaminoso a los chicos. Por eso han de ir con vestidos sencillos y discretos que oculten sus rodillas, sus hombros y cualquier parte voluptuosa de su cuerpo. *(A una mujer del público.)* Vaya escote... guapa. *(Vuelve a leer en voz alta.)* Debe evitarse que los jóvenes de diferente sexo vayan de paseo a lugares retirados, como no sea bajo la vigilancia de personas de garantía. *(Vuelve a mirar al público, siempre, amenazante.)*

La iniciación sexual nunca debe hacerse en público y de modo colectivo, sino individualmente, dando más importancia al aspecto religioso que lo meramente biológico. *(Mira al cielo.)*

Las jovencitas, cuando hallen la necesidad de leer libros prohibidos, deben acudir urgentemente al obispo. *(Se santigua y vuelve a la lectura en voz alta.)*

Las adolescentes han de huir de los pecados de la carne y vicios tales como el fumar.

Recordar que nunca debéis besar a ningún chico, solo a familiares y... *(Remarcant.)* en la mejilla.

(fent èmfasis.) Y recordar también, que debéis guardar vuestra virginidad para vuestro marido. Como han hecho siempre todas las mujeres. *(Al públic.)* ¿Verdad? *(Espera la resposta del públic i al veure la seva reacció, les insulta.)* ¡Putas!

(Tancant el llibre.)

DONA REPRESSORA: ¿Os preguntareis por qué digo esto? Porque siempre ha sido así.

(Acompanyada per la música del Nodo, surt d'escena.)

Escena 6

(L'adolescència)

Veü en off: En qualsevol pati d'escola, en la dècada dels vuitanta.

TAMARA: “La pàmfila”
DESIRÉE: “La passota”
DÈBORA: “L’espavilada”
MÓNICA: “La rebel”

(Entren, per la dreta, la TAMARA, la MÓNICA i la DESIRÉE carregades de llibres i vestides d'uniforme escolar d'una escola privada de religioses. S'asseuran al prosceni de l'escenari amb els peus penjant i sempre amb una actitud molt passota i rebel, pròpia de l'adolescència.)

TAMARA: *(Bufant.)* Uff “tía”!! Quina merda de classe.

DESIRÉE: I tant!

MÓNICA: Com totes.

TAMARA: No sé per què ens fan estudiar fórmules que no serveixen per a res.

DESIRÉE: Per res.

TAMARA: *(Reflexionant.)* Ja, però hem d'estudiar per ser unes dones de profit.

DESIRÉE: I tant!

TAMARA: Jo, quan acabi els estudis em buscaré un nuvi i que em mantingui.

DESIRÉE: Tamara “tía”! Però hauràs de casar-te, quin pal!

TAMARA: Doncs clar “tía”. Però em casaré amb un que tingui peles: Advocat o metge.

MÓNICA: Busca't un notari millor!

TAMARA: Però Mónica! Si tots són molt vells.

MÓNICA: Beneita! Però abans són joves; el “pilles” quan estigui estudiant la carrera.

TAMARA: “Jo tía”! Que llesta ets!

MÓNICA: Sí, això diu ma mare.

TAMARA: *(Buscant.)* Escolta i la “Debo”, no ve?

DESIRÉE: Ha anat al vàter, crec que no es trobava bé.

TAMARA: No fotis què...

DESIRÉE: Em sembla que sí.

(Entra la DÈBORA, per la dreta, amb cara de mal humor i seu al costat de les seves amigues.)

DÈBORA: “Ties” quina merda.

MÓNICA: T'ha anat malament l'examen?

DÈBORA: No “tía”... m'ha vingut.

TAMARA: La regla?

DÈBORA: (*Amoïnada.*) Doncs clar.

DESIRÉE: Portes alguna cosa?

DÈBORA: Sí, ja m'ho imaginava. Anit em feia mal la panxa i no falla; sempre que em fa mal la panxa, se'm posa un cos fatal, l'endemà... premi!

TAMARA: (*Contenta, tocant-se els pits.*) A mi se m'inflen.

MÓNICA: Jo em poso de mala llet sense cap motiu.

DESIRÉE: Doncs nosaltres ho tenim millor. La meva mare m'explicava que abans d'usar compreses o tampons, usaven uns draps que els havien de rentar... o sigui, una merda!

TAMARA: (*Fent-se la important.*) Doncs a mi, la primera vegada que em va venir, la meva mare estava fora i jo soleta li vaig obrir el calaix...

DESIRÉE, MÓNICA i DÈBORA: (*Admirades.*) Oh!!

TAMARA; Vaig agafar una compresa i me la vaig posar.

DESIRÉE i DÈBORA: (*Admirades.*) Oh!!!!

MÓNICA: Què espavilada!

TAMARA: Què va! Entre els nervis i que ningú m'ho havia explicat bé, vaig posar l'adhesiu en lloc de a la calceta, (*assenyalant.*) a la meva... no vegis quan me la vaig haver de treure.

DESIRÉE, MÓNICA i DÈBORA: (*Fent el gest.*) Xaaaaaasss!!! (*Burletes.*) Depilació en sec. (*riuen.*)

TAMARA: Quan la meva mare va tornar es va posar les mans al cap.

MÓNICA: Escolta que ningú neix ensenyada.

DESIRÉE: Clar.

DÈBORA: Encara que una miqueta bèstia vas ser. (*riu.*)

DESIRÉE, MÓNICA i DÈBORA: (*Fent el gest.*) Xaaaaaasss!!!

(*Les adolescents riuen i totes fan el gest de donar-se aire al pubis.*)

TAMARA: No us imagineu quina coïssor després.

(*Les adolescents riuen.*)

MÓNICA: Doncs us faríeu creus, però la meva mare em va explicar que quan ella tenia la regla, no la deixaven dutxar-se, ni anar a la platja...

DÈBORA: Ni fer la maionesa...

TAMARA: Ni tocar les plantes!

DESIRÉE: "Tía", encara sort que això ja va passar a la història.

DÈBORA: (*Mirant al públic.*) Quin rotllo, això de la regla!

DESIRÉE: Si "tía".

MÓNICA: Si "tía" i cada mes... no falla!

DESIRÉE: I pobre de tu que falli.

TAMARA: Què passa?

MÓNICA: Tamara "tía" sembles ximpleta! Doncs que estàs... (*Gest d'embarassada.*)

TAMARA: Grassa?

DESIRÉE I MÓNICA: Sí, però... de bessons!

(*La DESIRÉE, la MÓNICA i la DÈBORA riuen de la innocència de la TAMARA.*)

TAMARA: *(Adonant-se.)* Ah, clar tia... què pàmfila soc!

(DÈBORA observa que entra a escena una monja.)

DÈBORA: Què ve la germana!

(Totes dissimulen, obrint el llibre i fent veure que estudien. Pel fons de l'escena, la creua una monja que mira a les noies amb desconfiança i surt poc després..)

MÓNICA: *(Dissimulant.)* Diumenge podiem anar al cine a veure "Top Gun".

DÈBORA, DESIRÉE i TAMARA: "Guai".

DESIRÉE: Què bo que està el Tom cruise.

MÓNICA, DÈBORA, TARAMA i DESIRÉE: *(fent un gran sospir.)* Ai sí... boníssim!!!!.
(Criden excitades, però s'aturen de cop per veure si la monja no les està espiant i tal comprovar-lo criden un altre cop.) Boníssim!!!!

(La DESIRÉE té un pensament "picant" i la seva cara se transforma.)

DESIRÉE: *(Intrigada.)* Vosaltres us heu besat amb un noi?

DÈBORA: *(Fent-se l'experimentada.)* Doncs clar.

DESIRÉE: Jo també.

MÓNICA: Moltes vegades.

(La DESIRÉE, la DÈBORA i la MÓNICA, miren a la TAMARA perquè respongui.)

TAMARA: *(Fent-se l'experimentada.)* Jo també,

(Les seves amigues es miren sorpreses entre elles.)

TAMARA: *(Remarcant.)* Però sense llengua, eh!. Quin fàstic! Quan et fiquen la llengua a la boca *(gest de fàstic.)* Aggg!

MÓNICA, DESIRÉE i DÈBORA: *(gest de fàstic.)* Aggg!

DESIRÉE: Una miqueta de fàstic sí que dona...

MÓNICA, TAMARA i DÈBORA: *(gest de fàstic.)* Aggg!

MÓNICA: Això tan viscos i...

DESIRÉE, TAMARA I MÓNICA: *(gest de fàstic.)* Aggg!

DÈBORA: Humit i...

TOTES QUATRE: *(Gest de fàstic.)* Aggggggggg!!!!!!

(Les quatre adolescents alhora fan un gest de fàstic i es queden pensatives per uns instants.)

MÓNICA: És que els nois, només pensen en això.

TAMARA: *(Innocent.)* En què?

DISIRÉE, DÈBORA I MÓNICA: *(Fent gestos.)* En... "això".

TAMARA: Ah, és clar, en... "això".

(La DÈBORA, la MÓNICA, i la DESIRÉE es miren burletes perquè la TAMARA li costa tocar aquest tema.)

DÈBORA: Vosaltres no noteu com es van excitant quan s'acosten per ballar els lents.

DESIRÉE i MÓNICA: Sí!!!!

TAMARA: I tant que s'arramben.

MÓNICA, DESIRÉE i DÈBORA: Sí!!!!!!

DESIRÉE: Se'ls nota un munt... *(Referint-se al penis.)*

DÈBORA i MÓNICA: *(Excitades.)* Sí!!!!

TAMARA: I tu allí intentant separar-te...

DÈBORA, DESIRÉE i MÓNICA: *(Molt excitades.)* Sí!!!!!!

(Les quatre adolescents riuen.)

TAMARA: Jo els dic... *(En pla "sergent".)* Ep, noi! Enrere... que corri l'aire.

(Les quatre amigues resta riuen molt exageradament. Petita pausa.)

DESIRÉE: Bé, siguem sinceres... els nois no són els únics que estan pensant tot el dia en... "això". *(Mira a la TAMARA que gira el cap fent-se l'ofesa)*

(Les tres adolescents riuen, exageradament.)

MÓNICA: Ah! Sabeu l'altre dia vaig enxampar al meu germà amb una revista porno.

(Gest de fàstic.) No vegis les fotos.

DESIRÉE, DÈBORA i TAMARA: Sí?

MÓNICA: No vegis quines marranades fan la gent estrangera.

TAMARA: Com saps que són estrangeres?

MÓNICA: Perquè posava escrit ... *(Amb gestos exagerats i gemecs.)* Oh yea! foking! Oh yea!

TAMARA: La meva mare diu que... *(Imitant la seva mare.)* les estrangeres són totes unes marranotes, que venen aquí a llevar-nos el marit.

DÈBORA: *(Imitant la seva mare.)* I ensenyen les tetes a la platja.

DESIRÉE: *(Imitant la seva mare.)* I fumen i beuen i...

DÈBORA i TAMARA i MÓNICA: *(Imitant la seva mare.)* Marranotes!

(DÈBORA observa que entra, de nou, a escena una monja.)

DÈBORA: Silenci! Què passa la germana!

(Fan veure que passa alguna monja darrera d'elles i posen cara de nenes bones i fan veure que estudien, surt per l'altre costat.)

DESIRÉE: Si ens arriba a escoltar, ens faria confessar a totes quatre.

(Les quatre noies riuen còmplices.)

DESIRÉE: *(Fent de monja.)* Pecadores!

MÓNICA: (*Inquisidora.*) De què parleu?

TAMARA: Anireu directes a l'infern!!

(*Les quatre noies riuen còmplices. La TAMARA es senya varies vegades seguides, per haver tingut pensaments impurs.*)

TAMARA: La meva mare es confessava una vegada a la setmana i això que ja tenia nuvi.

DÈBORA: I l'hi explicava tot, però... tot?

TAMARA: Es veu que sí.

DESIRÉE: Per això li deia tot al capellà... perquè era una pàmfila.

MÓNICA: A la meva mare, la meva àvia li parlava en clau davant de les amigues. Li deia, (*imitant a la seva àvia.*) Antonieta, surts de casa amb el moneder tancat i així ha de tornar, m'has entès?

DESIRÉE: El moneder era...

MÓNICA: "Yes".

DÈBORA: A mi em fa gràcia, la meva mare amb quinze anys va començar a sortir amb el meu pare i a mi em diu que soc molt jove per a tenir nuvi.

TAMARA: Però abans fins que no es casaven no feien... res de res.

DÈBORA: Això diuen, però jo no m'ho crec.

MÓNICA i DESIRÉE: Ni jo.

DÈBORA: Jo tinc un bon grapat de cosins "sietemesinos".

MÓNICA i DESIRÉE: (*Rient.*) I germans!

(*Les quatre adolescents riuen "picarones".*)

DÈBORA: Vosaltres us imagineu als vostres pares... "*allí dale que te pego*"?

(*Les adolescents fan un gest de fàstic.*)

DESIRÉE, MÓNICA i TAMARA: Ai calla!!!! Quin fàstic!!!!

(*Moment de pausa per a recordar i reflexionar. També se'ls pot escapar alguna "esgarrifança" en recordar als seus pares tenint relacions sexuals.*)

DÈBORA: La meva mare, quan va començar a festejar amb el meu pare i anaven a ballar o al cinema, havia d'emportar-se al seu germanet petit de "carabina" i el pobre es passava tota l'estona anant a comprar lllaminadures.

TAMARA: (*Innocent.*) No ho entenc, què te que veure que...

DÈBORA: Clar... en aquest moment...els nuvis aprofitaven per a ficar-se mà.

(*Les quatre adolescents riuen excitades.*)

MÓNICA: És que abans els pares vivien en la Prehistòria.

DÈBORA: Sí, "tía". Als "tíos" els educaven per a treballar i a les "ties" per a cuidar de la casa i del marit.

TAMARA: *(Sospirant.)* Sí... però es casaven!

DESIRÉE: Filla que pesada!

MÓNICA: Ja et casaràs! Si només tens quinze anys.

DESIRÉE: La meva mare diu que la gent que corre molt per a casar-se... corre molt per a separar-se.

DÈBORA: O divorciar-se que ara ja es pot.

TAMARA: Però si això es pecat! *(En sentir la paraula divorci, es senya diverses vegades.)*

MÓNICA: La meva tieta, que està soltera i és molt moderna, diu: L'amor és cec, però que la convivència et posa ulleres.

(Les adolescents, menys la TAMARA, riuen.)

DÈBORA: A més des que les dones comencen a tenir... com es diu?... *(Pensa.)*

MÓNICA: Emancipació.

DESIRÉE: Vaja, que podrem decidir el nostre futur i la nostra professió... no viurem a costa del marit.

TAMARA: Jo sí.

MÓNICA, DÈBORA i DESIRÉE: *(Resignades.)* Ja ho sabem Tamara.

DÈBORA: Doncs això. Que no tenim per què aguantar a ningú i menys si no estem a gust amb ell, com passava abans. *(Fa veure que una dona del públic és algú que passa pel carrer i li pregunta.)* Senyora: A què tinc raó? *(Espera la resposta que serà afirmativa "segurament".)*

MÓNICA: Vostè està a gust amb el seu marit? *(Espera resposta.):* Si és afirmativa se li diu en to de burla: Doncs no sé senyora, per a mi, que té cara de no estar massa contenta. Si és negativa burlant-se una mica: Ja se li nota a la cara senyora. Ja es veu que aquest home li ha donat... una mala vida, oi?

TAMARA: *(A la MÓNICA, sorpresa.)* Tu no et casaràs?

MÓNICA: No crec.

TAMARA: I tu Desirée?

DESIRÉE: Ja veurem! De moment viuré la vida. Com diu la meva mare... *(Imitant la veu de la seva mare.)* Filla gaudeix de soltera, que quan et casis.... *(Pregunta a alguna dona del públic.)* Senyora! A què vostè si pogués tirar cap endarrere... trigaria molts anys a casar-se? *(Espera la resposta de la dona del públic.)* Veieu.

DÈBORA: La meva mare també ho diu. *(Imitant a la seva mare.)* Filla meva: Si et cases no tinguis fills fins passats uns anys, perquè, quan venen... se t'acaba la bona vida, per això jo... doncs no tindrè fills.

TAMARA: *(Al·lucitada.)* Òndia! "Debo" tu tampoc et vols casar?

DÈBORA: Em sembla que no. La meva àvia em va dir: Les nenes bones van al cel i les dolentes...

DESIRÉE, MÓNICA i DÈBORA: A tot arreu!!!

MÓNICA: Jo dolenta... dolentota!!

DESIRÉE: y nosaltres també... dolentotes i... marranotes!!!

(La DESIRÉE, la MÓNICA i la DÈBORA, riuen i criden molt excitades. La TAMARA fa saber de que no està d'acord amb aquesta manera de pensar.)

(So de timbre d'escola. Les adolescents s'espanten i criden.)

DESIRÉE: *(S'aixeca.)* Què ja ha tocat el timbre!

DÈBORA: Ostres! Si arribem tard la germana, ens mata.

MÓNICA: Anem!

(La DESIRÉE, la MÓNICA i la DÈBORA surten afanyades d'escena. La TAMARA es retarda una mica.)

TAMARA: *(Al públic.)* Escoltin, que jo no he fet encara, res de res, *(Remarcant.)* de veritat. *(Mirant cap a on han sortit les seves amigues.)* I les meves amigues, tampoc, però ens agrada fer-nos les modernes; per això fumem i bevem d'amagat, ens posem farciment en el sostenidor, fem auto-stop, en la discoteca ballem lents amb els nois ben arrablats i ens comprem la revista “super-pop” i tot això perquè som adolescents en els 80. Si quedem a trobar-nos amb algú en un lloc i a una hora, allí estem. Portem els diners en efectiu i si t'ho acabes, has de tornar a casa caminant i a l'hora, *(Remarcant.)* en punt, que t'han dit els teus pares, perquè si no la bronca... *(Recordant.)* Ah! i si en la “tele” sortien els “dos rombos”, et vas el llit i sense piular. *(Al públic, picarona.)* Els sona, veritat? Adeu! Fins un altre. *(Comença a sonar el tema “Las chicas son guerreras”*
TAMARA surt corrent de l'escena, cantant.) Las chicas son guerreras...

Fosc

Escena 7

Etapes de la dona (Història 2)

(La NENA ja és una adolescent i està estudiant a la seva habitació.)

EVA: Hola nena!

NENA: Tu? Una altre cop?

EVA: Feia ja temps que no venia a visitar-te, què fas?

NENA: Estic estudiant.

EVA: Estudiant? Què estudies?

NENA: M'estic preparant per a entrar a la universitat.

EVA: Ah! Vols estudiar una carrera?

NENA: Sí. M'agradaria ser jutgessa o...

EVA: Pilota? notària? bombera?... T'has fixat, en l'actualitat, com encara, ens costa sentir aquestes paraules? El cap de personal o la cap de personal? El Papa de Roma o la Mama de Roma... *(Sospirant.)* Ai! nena resigna't, les dones, des de sempre, hem estat bones secretàries, infermeres, monges, senyores de la neteja o putes... però sempre “de segona fila”.

NENA: Ara que ho dius, no m'havia donat compte.

EVA: En els primers temps, és possible que la dona a causa de la maternitat tingués un lloc privilegiat a la societat, sacerdotesses... matriarcats, etc. però quan l'home va voler assegurar-se la paternitat, com encara no s'havia inventat la prova de l'ADN, va dir... *(Posant veu d'home.)* Tu et quedes a la cova... a parir... treballar i a callar!

NENA: Quina putada.

EVA: A més moltes cultures han relacionat la dona amb aspectes negatius, per exemple: Eva va ser la perdició de l'Adam i la Pandora, moguda per la seva curiositat, va obrir la caixa que contenia totes les desgràcies del món. Ja veus la dolenta sempre... una dona.

NENA: És veritat fins i tot Déu és un home i Ala i Buda... sempre figures masculines. T'has fixat que cap d'ells té esposa.

EVA: En l'actualitat mira els polítics! Què fan quan una dona surt intel·ligent, capacitada i que els pots fer ombra?

NENA: La treuen, ràpidament, del mig! En un futur, com a molt, podrà ser vicepresidenta i vas què et mates! Són preferibles les dones “florers”.

EVA: *(Irònica.)* Sempre queden bé on les col·loquis.

(La NENA i l'EVA riuen.)

NENA: Ja, però també has de tenir en compte que no totes les dones volen tenir llocs de responsabilitat.

EVA: Afortunadament! El problema és que des que les dones treballen fora de casa han de manejar amb la mateixa habilitat l'ordinador, i cotxet del bebè i el “carret” de la compra. I sobretot cuidar la teva imatge, has d'estar sempre de règim en règim, tenir panxeta és

“pecat mortal”! , has de cuidar el teu cabell, el teu maquillatge, i anar vestida sempre a l'última.

NENA: I el pitjor de tot... és que entre nosaltres mateixes som les primeres a criticar-nos: Que, si estàs més grassa, que si aquest vestit no et queda bé... quina mala cara que tens, que... se't veu la ratlla del tint. Què s'ha pensat aquesta? Què s'ha cregut? Mira-la com va provocant amb aquesta faldilla tan curta.

EVA: Doncs clar! Encara hi ha dones que, si veuen a una noia que lliga molt, és una bruta. En canvi, els homes si veuen a un noi que té moltes núvies és un “ligón” amb sort.

NENA: Exacte! Si és un home madur està amb una noia molt més jove, no està tan mal vist per la societat que, si és una dona madura la que està amb un noi molt més jove.

EVA: Sí senyora, tens tota la raó.

NENA: Fins i tot el nostre llenguatge és masculista. Si una cosa és bona és collonuda, si en canvi és un rotllo és un conyàs i com aquest exemple, hi ha mil. I sort que ara les dones, podem parlar del sexe sense cap tabú.

EVA: Sobre aquest tema, benvolguda nena, encara anem una mica endarrerides, encara hi ha molta censura, massa moral, pudor, prejudicis socials, tones d'ignorància i moltíssima hipocresia i si ho vols comprovar... et convido que anem a veure que està passant en la consulta d'un ginecòleg.

(NENA i EVA surten d'escena.)

Escena 8

Visita al ginecòleg

(Suggeriment per a l'inici de l'escena; podria sonar algun tema musical molt conegut de la dècada dels 90 relacionat amb el tema de l'alliberament sexual de la dona o algun tema de Madonna)

Veü en off: Desgraciadament no totes les dones gaudeixen del sexe de la mateixa forma. Mirarem molt a prop nostre, en la consulta d'un ginecòleg, allà en la dècada dels noranta.

La NÚRIA	La Nimfòmana
La MARIBEL	La Masoquista
La BERTA	La insatisfeta
La LOURDES	La verge
L'ESTHER	L'embarassada?
La LLUÏSA	La Mare d'Esther.

(Totes les dones estan assegudes, mirant una revista o un llibre, menys la MARIBEL que passeja nerviosa. La NÚRIA mira una revista d'homes musculosos i li dona voltes per a veure bé la postura d'aquests, La LOURDES, una dona madura, no deixa de mirar la porta d'entrada a la consulta molt nerviosa. Entra la LLUÏSA, una dona molt pastada a l'antiga, estirant del braç de la seva filla l'ESTHER, que la hi veü incomoda en aquesta situació.)

LLUÏSA: Bona tarda, qui és la última?

LOURDES: Jo per a servir-la a vostè.

LLUÏSA: *(A L'ESTHER.)* Nena, asseu-te i calla!

(L'ESTHER seu i mira a la resta de dones, morta de vergonya.)

NÚRIA: *(A la LLUÏSA.)* És la primera vegada que porta la nena al ginecòleg?

LLUÏSA: Sí, senyora.

LOURDES: *(A la NÚRIA.)* Vostè també és la seva primera vegada?

NÚRIA: No senyora. Jo vinc només per ell. Que em toqui amb les seves mans rudes i peludes com el seu pit i aquesta olor de colònia que tan em posa, uf! quina calor, que m'ha entrat de cop!

LOURDES: *(Espantada.)* Un home? No ho sabia.

MARIBEL: Sí, tranquil·la senyora, a més de tenir molt bones mans... *(Mira la NÚRIA.)* té uns aparells metàl·lics que fan molt mal. *(Cara de sorpresa de la LLUÏSA i l'ESTHER.)* Tranquil·litzin-se i no s'espantin... a mi m'agrada que facin mal. *(Seu.)*

LOURDES: *(Espantada.)* Però... aquesta és la consulta d'un dentista?

MARIBEL: Els dentistes, ja no em volen. *(Desanimada.)* Són massa tous!

ESTHER: *(Mig plorant.)* Mare, vull anar-me'n d'aquí.

LLUÏSA: Tu nena, d'aquí no surts sense que jo ho sàpiga, què va passar aquest Nadal al refugi amb el teu nuvi.

LOURDES: *(A l'ESTHER, innocent.)* Nena no em diguis que ja no... no...?

LLUÏSA: *(A la LOURDES.)* I a vostè que li importa!

NÚRIA: *(A la LOURDES.)* Què passa, que vostè encara, és... és...?

LOURDES: *(Orgullosa a la NÚRIA.)* Sí, senyora. Jo fins que no em casi... res de res.

MARIBEL: *(Burlant-se de la LOURDES.)* Perquè espavili perquè se li passarà l'arròs!

LOURDES: *(Innocent.)* No! Que la gasto vaporitzada, de la marca Brillante.

NÚRIA: Brillante haurà d'estar qui sigui el primer que...

(Totes les dones menys la LOURDES, riuen.)

BERTA: *(Tanca el llibre que llegeix i sospira.)* Jo una vegada vaig tenir un.

LOURDES: Un nuvi?

BERTA: No senyora, un orgasme!

LOURDES: Un què?

NÚRIA: *(A la LOURDES.)* Calli. *(A la BERTA.)* En tota la teva vida, només un?

BERTA: Sí, i d'això farà... onze anys!

LLUÏSA: Senyores baixin el volum, que estan pervertint a la nena.

MARIBEL: *(Sempre burleta.)* Em sembla que a la nena la van pervertir en el refugi de muntanya.

(Totes menys la LLUÏSA i l'ESTHER, riuen.)

LLUÏSA: *(A la MARIBEL)* Senyora o calla o li dono una bufetada!

MARIBEL: Serà un plaer!

(La LLUÏSA torna espantada a la seva cadira i es senya repetides vegades sense donar crèdit al que acaba de sentir.)

(Petita pausa.)

BERTA: Senyores ara que estem així... totes soles. Tinc curiositat. Quan va ser la seva primera vegada? La meva va ser amb el meu primer nuvi, però era... d'aquests ràpids. *(Fa el gest amb la mà.)* Vostès ja m'entenen i em vaig quedar igual. El pitjor és que el meu marit també ho és... *(Torna a fer el gest amb cara de pena.)* "Visto y no visto".

(La NÚRIA i la MARIBEL riuen, la LOURDES no entén res i la LLUÏSA renyia l'ESTHER per a que no estigui pendent de la conversa d'aquestes "degenerades".)

MARIBEL: La meva primera vegada va ser amb el meu veí... *(Pensant.)* als divuits anys, però era massa tou i romàntic. Així que ara, després d'uns homes, sense sang a les venes, vaig trobar a un "mascle" de veritat. Què em dona una canya!

LOURDES: A mi la primera vegada m'agradaria que fos amb un home maco.

NÚRIA: Senyora, oblidi's que els macos o estan casats o son gais.

BERTA: O les dues coses.

LOURDES: Gai... és mari... *(Desil·lusionada.)* A si?

TOTES: Sí!

(Pausa.)

(La LLUÏSA se la veu disposada a parlar.)

LLUÏSA: La meva primera vegada va ser als vint anys, amb el meu nuvi.

ESTHER: Mama!

LLUÏSA: Sí nena, que una no era de pedra i el teu pare estava... molt bo.

ESTHER: Mamà, si us plau!

LOURDES: A mi m'agradaria que la meva primera vegada fos... fos...

TOTES: *(Menys la LOURDES.)* A fosques!

(Totes menys la LOURDES riuen.)

MARIBEL: *(A la LOURDES.)* Senyora... com no espavili.

BERTA: El que la tingui que desflorar, haurà d'afanyar-se molt.

(Tornen a riure totes menys la LOURDES.)

NÚRIA: *(Evocant.)* La meva primera vegada va ser amb un noi que es deia Joan, va ser a casa seva, a l'estiu... mai l'oblidaré. *(Pensa.)* O va ser en Josep? O en Jesús? Bé, la veritat és que començava per J. Ho sé perquè em vaig brodar unes calcetes amb la inicial "J" *(Presumint.)* Ara ja tinc gairebé tot l'alfabet, sol en falta la "w". Alguna de vostès coneix un Wenceslao, oi? *(Orgullosa.)* Així tindrè l'alfabet sencer.

LOURDES: *(Per la NÚRIA, fluix.)* Marranota.

BERTA: *(A l'ESTHER.)* I tu nena? Va, vinga, que la teva mare no et dirà res.

(La LLUÏSA mira inquisidora a l'ESTHER que al principi no vol parlar; però després de pensar-s'ho uns segons, decideix parlar.)

ESTHER: La meva primera vegada va ser a l'institut.

LLUÏSA: *(Espantada.)* A l'institut?! Però si era només de noies! *(Pensa, dramàtica.)* Amb un professor? *(Mig plorant.)* Ja ho sabia jo! Aquell de les ulleres la mirava molt... Ai la meva filla!

ESTHER: No mare, el "profe" d'ulleres no em va tocar ni un pèl.

LLUÏSA: Llavors...

NÚRIA: Calli senyora! Que em talla el rotllo. *(A l'ESTHER.)* Segueix nena.

ESTHER: Va ser a una acampada.

LLUÏSA: *(Espantada.)* Amb el pastor de les cabres?! *(Mig plorant.)* Ai quin horror! La meva filla com si fos l'ovella Dolly.

MARIBEL: *(Li dona molt de morbositat.)* Això, amb un pastor i rebent cops de bastó en les costelles.

LLUÏSA: *(Plorant.)* Ai, quina desgràcia!

NÚRIA: Un pastor? *(Per a ella.)* Aquesta professió també em falta.

LOURDES: *(A la NÚRIA.)* Però... a part, de calces, també col·lecciona professions?

NÚRIA: Sí, i races i alçades i religions i...

BERTA: Silenci totes! *(A l'ESTHER.)* Vinguí nena... continua.

ESTHER: Va ser a la tenda de campanya.

LLUÏSA: *(Espantada.)* A terra... com les bèsties!

MARIBEL: *(Tot això li dona molta morbositat.)* Sí, a terra i clavant-te les pedres. Al camp, amb un “mascle” de veritat.

LOURDES: Jo, la meva primera vegada, m'agradaria que fos en un llit i...

NÚRIA: Vol callar “carcamal” Si ho ha de tenir tot ple de teranyines.

(Totes les dones riuen menys la LOURDES que li costa seguir la conversa de la resta de dones, per ser una dona molt ignorant, sexualment parlant.)

LLUÏSA: Filla acaba que em tens intrigada, amb qui va ser la teva primera vegada?

BERTA: Vingui nena explica, va!

ESTHER: Va ser amb...

NÚRIA: Un musculós soldat?

MARIBEL: *(Amb morbositat.)* Amb una bèstia humana?

LOURDES: *(Innocent.)* Amb tot un cavaller?

LLUÏSA: Amb el teu monitor?

(Totes les dones parlen alhora, insinuant qui seria aquesta persona.)

ESTHER: *(Alçant la veu.)* La meva primera vegada va ser amb la meva núvia... l'Olga.

LLUÏSA: *(No dona crèdit.)* Què... tu ets... Què tu... ets...?

ESTHER: Sí, mare.

LOURDES: No ho entenc. Què ha passat?

MARIBEL: Calli, pesada!

NÚRIA: Sí, dona. *(Li explica a cau d'orella a la LOURDES.)*

LOURDES: *(Fa cara d'espantada.)* Ah! Llavors la nena és...

BERTA: *(A l'ESTHER.)* Em sembla genial! Segurament gaudiràs més del sexe que jo amb el meu Paco.

LLUÏSA: *(Que encara estava bocabadada.)* Què tu? És a dir que jo pensava que estaves prenyada i ara resulta que...

ESTHER: Sí, mare queda't tranquil·la. No ho estic!

LLUÏSA: *(Plorant.)* La meva filla és libanesa.

ESTHER: *(Remarcant.)* Lesbiana, mare, les-bi-a-na.

LLUÏSA: Però això és pitjor! *(Cridant i plorant.)* La meva filla està malalta!

BERTA: Una altra que pensa com els partits de l'extrema dreta!

NÚRIA: No sigui carca senyora... és una altra opció.

BERTA: Doncs clar que sí. La qüestió és que sigui feliç.

LLUÏSA: *(Plorant i parlant per a ella mateixa.)* Quan li ho expliqui al teu pare!

ESTHER: Al meu pare li ho explicaré jo i... ara mateix! *(Surt d'escena, per la dreta.)*

BERTA: Molt bé noia! Olé, els teus ovaris!

LLUÏSA: No nena al teu pare no li expliquis res, que és de l'Opus. Tranquil·la que anirem a un metge perquè et recepti alguna cosa i ja veuràs com et cures de seguida, ja veuràs i si no, hi ha uns corrents que et donen i... *(Surt d'escena darrere de la seva filla.)*

BERTA: A mi m'agrada la gent que sap el que vol, com aquesta noia.

NÚRIA: *(Sospirant.)* Jo necessitaria avui... ració doble.

LOURDES: Jo necessito casar-me per a provar-ho, però... ja!

NÚRIA: Senyora, que no cal casar-se per a provar-ho.

LOURDES: Ah no?

TOTES: *(Menys la LOURDES.)* Noooo!

NÚRIA: *(Assenyalant el públic.)* Miri tots els homes que han vingut.

LOURDES: *(Va cap a la boca de l'escenari i obre els braços.)* Homes a mi!

(La LOURDES baixa al pati de butaques per a buscar a homes del públic. Les dones que l'acompanyaven en la consulta, intentaran que els deixi en pau . La LOURDES ho intentarà amb diversos "candidats" i la resta de dones la convenceran que els deixi en pau i juntes sortiran d'escena pel pati de butaques, fent molt rebombori.)

Fosc

Escena 9

DONA REPRESSORA 3

(Entrarà per tercer cop a escena la MUJER REPRESORA amb el seu llibre a la ma i acompanyada per la música del Nodo.)

DONA REPRESSORA: *(Mirant al públic molt inquisidora.)* Sigo oliendo a pecado y ahora además... a olores corporales. *(Dictatorial.)* Normas de decencia para las mujeres en el trabajo.

(Obre el llibre i llegeix en veu alta.)

Las mujeres deben huir de todas aquellas actividades y ocupaciones en las que peligren sus virtudes y cualidades femeninas.

La mujer en el trabajo nunca debe: Llevar faldas muy cortas, ceñidas, tacones demasiado altos y aires de vampiresa. Hablar o pensar en otra cosa en la oficina. Tutear sin ton ni son; ser demasiado “libres” con los compañeros de trabajo. Creerse más indispensable que el jefe. Salir con los de menor categoría... Aunque sean los más divertidos: *(Mirant al públic amb sarcasme.)* Os suena ¿verdad? *(Torna a llegir.)* Recuerda que tienes que mantener cierto “nivel”.

Las mujeres han de elegir profesiones tales como: Enfermería, secretariado, profesorado o inclinarse por el aspecto religioso. Nunca elegirán profesiones liberales, ni las que están concebidas para los hombres: como la política y el gobierno de la iglesia y de un país.

(Tancant el llibre i mirant al públic inquisidorament, de nou.)

Y... ¿Os preguntareis por qué digo esto? *(Espera la resposta del públic.)* Porque siempre ha sido así.

(Acompanyada per la música del Nodo, surt d'escena.)

Escena 10

(Suggeriment per a l'inici de l'escena; podria sonar algun tema musical, molt conegut i jocós, de la primera dècada del segle XXI o de dècades anteriors, sobre el matrimoni o els diferents tipus de dones.)

Veü en off: En una ciutat qualsevol, en una casa qualsevol, en la primera dècada del segle XXI.

La dona i el matrimoni

ÀNGELS: (La manaire)

PILAR: (La gelosa)

MONTSERRAT: (La que passa de tot)

ANNA: (La divorciada)

ROSA: (La vídua)

MARIA: (La submisa)

(Estem a casa de la MONTSERRAT. L'escenografia estarà composta per un sofà central, dos butacons a banda i banda d'aquest i una tauleta davant d'ell. L'ANNA asseguda al butacó de l'esquerra, l'ÀNGELS al de la dreta, al sofà la MARIA. La PILAR no deixa de passejar nerviosa, darrere del sofà, mirant contínuament el seu telèfon mòbil.)

ROSA: *(Entrant per l'esquerra.)* Noies, li ha quedat un pis, preciós.

ÀNGELS: *(A la ROSA.)* Ja t'ho vam dir. A més, totes les cortines, cobertors i objectes de decoració els ha fet la nostra amiga Montserrat.

ROSA: *(A l'ÀNGELS.)* Noia, quina sort tenir tanta facilitat... jo per a això soc una completa inútil. *(Seu al costat de la MARIA. A totes les seves amigues.)* Mare meva! Quant temps sense estar juntes!

ANNA: Crec recordar que des que us vaig convidar per a celebrar el meu últim divorci, no havíem coincidit. *(Irònica.)* Hauré de tornar-me a casar-me per a després separar-me i així poder estar juntes, una altra vegada.

(Totes riuen.)

MARIA: Anna estimada, per a tu això serà fàcil. Sempre has estat una cabra boja. Segons ens explicaves, a l'institut, canviaves de nuvi cada mes.

ANNA: A vegades cada quinze dies. Per a trobar al príncep blau... cal besar molts gripaus.

(TOTES riuen.)

MARIA: Jo en això vaig tenir sort... en Jordi va ser el meu primer nuvi i l'únic home de la meua vida... i ja van catorze anys de feliç matrimoni.

ANNA: *(Amb doble sentit.)* També va ser el teu primer i... únic?

MARIA: *(A l'ANNA.)* No n'hi ha cap dubte. *(Recordant.)* Vam ser tan maldestres la primera vegada i estàvem tan nerviosos, però després... *(S'enrojola només en recordar-ho.)* Al desè mes de casar-nos ja va néixer la nostra filla gran i després van venir vuit fills més, un darrere l'altre... Déu ens ha beneït amb aquest do.

ANNA: Sí, gràcies a tu aquest país no es despoblarà mai.

(Totes menys MARIA riuen amb l'ocurrència de l'ANNA.)

MARIA: Anna, quines coses tens!

(Petita pausa.)

PILAR: *(Mirant el seu mòbil.)* Mira, ja el té apagat una altra vegada!

ÀNGELS: *(A la PILAR.)* A qui truques, amb tanta insistència?

PILAR: Al meu marit.

(La PILAR torna a mirar el seu mòbil i escriu alguna cosa.)

ÀNGELS: *(Per la MONTSERRAT.)* Però... on s'haurà ficat aquesta noia? No vull pensar en les hores que s'haurà passat a la cuina preparant aquest berenar.

ANNA: Sí, recordo a la Montserrat, preparant unes paelles, mare meva quina sort! que li agradi cuinar... jo ho odio.

(Petita pausa.)

MARIA: Jo prendré un te i me n'aniré aviat. He de fer el sopar al meu marit.

ÀNGELS: *(Amb menyspreu.)* Noia, doncs que s'ho faci ell.

MARIA: Noooooo! Ell no! per a això estic jo. Ell treballa molt i a casa a dos quarts de nou, en punt... sopem i si passen cinc minuts, ja el tinc de morros tota la nit. Així que he d'anar-me'n aviadet.

ROSA: El meu marit, que en pau descansi era... un inútil, *(remarcant.)* per a tot, no sabia fer-se ni un ou ferrat i mira que això és fàcil, doncs ni això! Era el típic mascle.

ANNA: *(A la MARIA.)* Maria estimada, ets la seva dona o la seva criada?

MARIA: Una dona ha nascut per a casar-se i tenir fills.

RESTA DE DONES: *(Amb molta broma.)* Amén!

(Totes, menys la MARIA, riuen.)

ROSA: Cal gaudir tot el que puguis, perquè els homes una vegada s'han casat... ja no et porten enlloc. Per a ells sortir, és anar a una gran superfície els dissabtes per la tarda i... això sí, ells es queden esperant asseguts en un banc o prenent una cervesa al bar més proper... *(sospirant.)* són així.

ANNA: Per això jo sempre m'he casat amb homes rics, com es passen tot el dia fora de casa i quan estan... s'ho passen, asseguts al sofà mirant futbol, a la tele... almenys els rics et donen la visa i ala!... a comprar al Corte Inglés.

(TOTES riuen, amb el comentari de l'ANNA.)

MONTSERRAT: *(Entrant amb una safata.)* Aquí teniu. Mengeu uns pastissos, si voleu.
(Remarcant.) Estan tots fets de farina integral i no tenen sucre afegit.

(Totes mengen i beuen comentant el bo que està tot.)

ÀNGELS: Li estava comentant abans a elles que tens uns mobles molt bonics.

MONTSERRAT: Són d'una botiga d'aquí a prop.

ÀNGELS: El meu marit va anar a l'Ikea i va venir carregat amb mitja botiga. Quan vam arribar a casa li vaig dir: Tu vol mobles barats? Doncs, te'ls muntés... tu.

MONTSERRAT: Però, dona, muntar-los és fàcil.

ÀNGELS: Serà fàcil per a qualsevol. Però el meu "estimadíssim" espòs... va començar a muntar-los pel Nadal... han passat ja sis mesos i només ha muntat... una taula i dues cadires. *(Per a ella.)* Inútil!

ROSA: El meu marit, que em pau descansí, una vegada va voler fer-se l'home de la casa, reparant una porta del lavabo que fregava, amb el sòl i tres dies després vaig haver de cridar al fuster... pobre només tenia gràcia per a fer nens... Em va fer cinc! Un rere l'altre. Em vaig passar tota la meva joventut parint i alletant nens... *(Mira a l'ANNA.)* Si ho arribo a saber!

MARIA: Els fills són una benedicció de Déu i ja ho va dir la Bíblia: Creixeu i multiplicar-vos. Gènesi 1 . *(La MARIA es senya.)*

ROSA: Què sabran els capellans de parir i criar als fills!?

(Moment de tensió i silenci pel comentari tan radical de la MARIA.)

PILAR: *(Que no ha deixat el seu mòbil ni un moment.)* Vaja!... segueix sense respondre.

MONTSERRAT: Estarà parlant amb un amic.

ANNA: *(Per a posar nerviosa a la PILAR.)* El més segur és que estigui parlant amb una dona.

PILAR: *(Innocent.)* Què vols dir?

ÀNGELS: *(En to de burla.)* Filla sembles bleda! Doncs que te "l'està pegant".

PILAR: *(Torna a marcar.)* Ara ho sabrem.

MONTSERRAT: Jo com que passo completament del meu marit: Que entra, doncs entra, que surt... doncs surt. Que no ve... doncs mira!

MARIA: *(Espantada.)* Però que dius? Si el meu espòs arriba cinc minuts tard el truco al mòbil de seguida.

PILAR: *(Emprenyada.)* Ara diu que està... "Apagat o fora de cobertura" Ai mare meva!

ANNA: *(A la PILAR.)* Abans t'ho vaig dir de broma, però... al final tindrà raó.

(La PILAR mira uns segons a l'ANNA i torna a escriure alguna cosa al seu mòbil.)

ÀNGELS: El meu ja fa estona que està a casa.

ANNA: Estàs molt segura... estimada.

ÀNGELS: *(Segura.)* Ho tinc claríssim!: *(A la PILAR.)* Deixa'm el teu mòbil, un moment, que trucaré a casa. *(La PILAR, no gaire convençuda, li ho deixa. Pausa i parla amb el seu marit amb aire molt marcial.)* Josep Maria... quan has arribat? Ah, ja fa una hora. Mentida, perquè et porto trucant una bona estona... *(Fa un senyal a les seves amigues per a donar a entendre que li ho acaba d'inventar.)* Està bé, està bé. *(Pausa.)* Ves parant

taula i treu la carn del congelador. *(Pausa.)* No, inútil vedella no! Els dijous toca pollastre. *(Recordant.)* Ah! i treu al Bobi a passejar que jo no podré. *(Pausa.)* D'aquí una hora et tornaré a trucar. *(A la PILAR.)* Has vist... així cal tractar als homes?

(L'ÀNGELS li retorna el mòbil a la PILAR que ràpidament torna a mirar si li ha arribat algun missatge.)

ANNA: *(Pel marit de l'ÀNGELS.)* Per què no contractes una senyora de la neteja? Almenys amb ella, tens l'avantatge de no sentir-lo roncar, a mig metre, totes les nits.

ÀNGELS: *(A l'ANNA.)* Escolta bonica, perquè tu estiguis divorciada tres vegades i no et suportis ningú... No vol dir que el meu marit sigui un esclau.

MONTSERRAT: Home! Així el tractes al pobre.

ÀNGELS: Ai, no siguis bleada! Els homes deixen a la seva mare per a trobar a una altra. *(A la resta de dones.)* O no?

(La PILAR està marcant el seu mòbil.)

MARIA: Una dona ha de ser resignada i tenir molta paciència.

ANNA: *(A la MARIA.)* Això tu, que estàs “chapada” a l'antiga. Estimada Maria, que ja estem al segle XXI i la dona és independent.

ROSA: L'Anna té tota la raó. L'esclavitud va acabar fa molts anys.

MARIA: *(A la ROSA.)* D'això parleu en les vostres reunions del vostre grup feminista... veritat?

ROSA: Això i moooltes més coses. *(Posa la seva mà damunt de la cama de la MARIA que tindrà un esglai.)* Vols venir un dia?

MARIA: *(Llevant-li a la ROSA la seva mà de damunt de la seva cama.)* No gràcies, a mi no se m'ha perdut res allí. Saps perfectament que mai he tingut idees polítiques de... esquerres, clar.

ANNA: Jo sí, jo soc una “pija”... però d'esquerres... que també n'hi ha.

(Petita pausa. La PILAR torna a marcar el telèfon del seu marit.)

PILAR: *(Imitant veu de locució.)* Hola, el mòbil al que truques està apagat, t'enviarem un missatge si torna a estar disponible en els últims minuts.

(La resta de dones, miren la PILAR, que passeja, imparable, darrere del sofà. Cap d'elles, li fa molt cas i tornen a menjar i a beure.)

ÀNGELS: Jo li vaig dir el primer dia: Tu vols, tenir “premi”, una vegada a la setmana? Sí? Doncs guanya-t'ho.

ANNA: Només una vegada a la setmana?

ÀNGELS: I si no fa bé els encàrrecs... Una vegada al mes i vas que “et mates”... maco!
(MARIA es senya en sentir les paraules de l'ÀNGELS.)

MONTSERRAT: En el meu matrimoni, cadascú tenim les nostres ocupacions i el nostre grup d'amics i que voleu que us digui. Si arriba tard, no em preocupo molt, ara si ja fa tres dies que no apareix per casa...

ÀNGELS: Li poses les maletes a la porta?

MONTSERRAT: Noooo, li trec el plat de la taula i el poso en la nevera.

(Totes riuen pel comentari de la MONTSERRAT.)

PILAR: *(Marcant.)* I com suportes no saber res del teu marit en tres dies? Jo fa dues hores que no el veig i sospito que aquesta amb una altra... Merda! Ara la bústia de veu. Gravaré un missatge. *(Parlant-li al telèfon mòbil amb veu beneïta.)* Estimad quan sentis aquest àudio, truca'm que estic preocupada. Fins ara. T'estimo.

ANNA: *(A la MONTSERRAT.)* Si un home està fora de casa tres dies i no diu res... o està mort o està amb una altra dona... estic segura.

ÀNGELS: *(A l'ANNA per la PILAR.)* Filla quina mala baba tens. *(Per la PILAR.)* No veus que no viu de gelosia!

MONTSERRAT: *(A l'ÀNGELS.)* Digues-li alguna cosa, calma-la.

ÀNGELS: *(A la MONTSERRAT.)* Jo? *(La MONTSERRAT diu que sí amb el cap. S'acosta a la PILAR.)* Nena, tranquil·la. El teu marit estarà ocupat o en una reunió de negocis.

PILAR: *(Plorant.)* Però... si està a l'atur!

ANNA: Ho veieu? Aquí fa olor de banya cremada!

PILAR: És que no respon ni als whatsapps i això que els ha llegit... surt les dues cosetes aquestes en blau *(Ensenya el mòbil a les seves amigues.)* Ho veieu.

ÀNGELS: *(A la PILAR.)* Mira això et passa per a ser tan tova. Mira'm a mi. Deixa'm el teu mòbil, una altra vegada. *(La PILAR que no dona crèdit, li passa. L'ÀNGELS marca i espera resposta.)* Josep Maria... Has fet el que et vaig dir? Sí? Doncs ara li dones el sopar a la meva mare, li poses la "tele" *(Pausa.)* No! Aquesta cadena no, que solament donen telebrossa i ma meva mare té mooolta classe. *(Recordant.)* Ah! després, ves a la nevera i et trobaràs penjada la llista de la compra. Vaaaaa! espavila que tanquen a dos quarts de nou. Vaaaaa mou-te, que no et sento moure't! *(Penja i li retorna el mòbil a la PILAR, que ràpidament mira si té algun missatge o trucada perduda.)*

PILAR: *(Pel mòbil.)* Res que no.

ANNA: *(A l'ÀNGELS, amb doble sentit.)* El teu marit, pren la iniciativa, algun cop?

ÀNGELS: No filla. Jo decideixo, el dia ...i l'hora!

(Totes riuen piquessis per la rotunditat de l'ÀNGELS.)

MARIA: Àngels, com pots ser així?

ÀNGELS: El teu no fa el mateix?

MARIA: Jo sempre estic disposada a complaure al meu marit. Els homes tenen altres necessitats... i com la seva esposa, he de complaure-ho sempre que ell vulgui.

ROSA: Jo només em lliurava quan perdia el seu equip de futbol, perquè ell sempre estava... i sense viagra! Era molt masculista. *(Veü d'home.)* On vas així vestida? Per què t'has maquillat tant? Treu-te aquesta faldilla tan curta... No li agradava res del que em posava, ni res del que jo feia o deia i així... vint anys de martiri!

MARIA: En el matrimoni, ja se sap... cal cedir una mica.

ROSA: Cedir? No filla, ell no va cedir en res... *(Veü d'home.)* Respecta els meus temps, em deia... Jo vinc de treballar, en canvi tu... En canvi, jo... Cuinant, planxant, netejant mocs i cuidant a cinc petits monstres, que ara són adorables... però em van donar ... una guerra, els molt...! El meu marit, mai em va preguntar... *(Veü d'home.)* Et dono un

cop de mà? *(A la MARIA.)* Així que això de cedir... és recíproc i en el meu cas... mai va anar així.

MARIA: *(A la ROSA.)* Rosa, crec que exageres una mica, sempre vas ser molt exagerada per a tot. Ara com t'has apuntat a un grup feminista... has perdut el seny.

ROSA: *(Farta de l'actitud de la MARIA.)* Escolta Maria...

PILAR: *(Crida, espantada.)* Silenci! M'estan trucant.

MONTSERRAT: *(A la PILAR.)* Doncs respon.

PILAR: És que no conec el número.

ÀNGELS: Potser s'ha quedat sense bateria i et truca des d'un altre.

PILAR: Ah clar, serà això. *(Respon.)* Hola... *(Pausa. De mal humor.)* No senyoreta, estic contenta amb la meva companyia telefònica i no em torni a trucar. Què pesats són!

ANNA: *(A la PILAR.)* Pilar estimada... Vols un ansiolític?

PILAR: *(A l'ANNA, enfadada.)* No gràcies. *(Torna a marcar. Contenta.)* Calleu que dona to! *(Pudorosa.)* Hola, t'he trucat, però no em responies. *(Pausa.)* Ah! En una entrevista de treball.

RESTA DE DONES: Ahhh!!!

PILAR: Però tu m'has dit que no... Ah! Què no vindràs a sopar?

RESTA DE DONES: Ohhhh!!

PILAR: Tens treball? T'ho han donat? Ah! Que tens un sopar amb la cap de personal.

RESTA DE DONES: Uyyyyy!!!!

PILAR: Ah, val... t'esperaré desperta perquè m'ho expliquis tot. *(Pausa.)* Ah! Que arribaràs molt tard.

RESTA DE DONES: Uyyyyyyyyy!!!!

PILAR: Val, val, fins ara... amor meu. *(Penja, molt decebuda.)*

MONTSERRAT: *(A la PILAR per a animar-la.)* Veus, està ocupat buscant treball.

ROSA: Pobriíssó.

MARIA: Ell buscant treball i tu aquí, sospitant.

PILAR: Però m'ha dit, que era una dona la cap de personal *(Té un atac de gelosia.)* I Per què ha de sopar amb ella? I per què arribarà tard?

MONTSERRAT: Perquè vol donar-li bona impressió a la gent de l'empresa. I qui t'ha dit que no va amb tot el departament de personal?

PILAR: Sí clar, tens raó. *(Més tranquil·la.)* No estan sols.

(Hi ha un silenci general, per a no ferir els sentiments de la PILAR, encara que cap d'elles creu que el marit de la PILAR sigui molt fidel a la seva esposa.)

ANNA: *(Posant merder.)* Jo crec que el teu marit... t'està enganyant.

TOTES les dones menys l'ANNA i la PILAR: Apa!

ÀNGELS: *(Renyant a l'ANNA.)* Tu veus les banyes dels altres, però les teves no les veies i això que les tenies als morros, per exemple, el teu segon marit... *(Enumerant.)* Primer amb la criada, després amb la veïna i finalment amb la teva germana, que amb l'excusa que éreu bessones...

ANNA: *(A l'ÀNGELS, mostrant-li la seva indiferència pel seu comentari.)* Que dolenta és l'enveja!

PILAR: *(Reaccionant.)* I per què m'ha dit que no l'esperés aixecada? *(Marcant.)* El tornaré a trucar... torna a saltar la bústia de veu!!! *(Li dona un atac i les altres l'asseuen en el sofà. Plorant molt dramàtica.)* Ai, el meu marit m'està enganyant! M'ho diu el cor.

ANNA: *(Que s'ha col·locat darrere de la PILAR i li busca alguna cosa entre els seus cabells.)* El cor i les banyes que t'estan sortint... bonica!

ÀNGELS: *(A l'ANNA.)* Vols callar-te!

ANNA: Jo només vull obrir-li els ulls. El millor home... penjat!

MONTSERRAT: *(A la PILAR, per a calmar-la.)* Dona has de ser una mica més flexible. Viu i deixa viure. Fes com jo, que passo del meu marit. Què no ve? doncs no ve. Què no menja? doncs no menja. Què està malalt? ja es curarà. Que es mor? Doncs mira, un altre!

ÀNGELS: O fes com jo. Va deixar a la seva mare i es va trobar amb el Rambo. Ho porto a toc de corneta!

PILAR: *(Més dramàtica que mai.)* Ai, Déu meu! Que només porto casada... tres anys!

(La resta de dones, calmen a la PILAR, fins i tot donant-li aire.)

ANNA: *(Freda, a la PILAR.)* Tu vols saber si el teu marit et posa les banyes?

PILAR: *(Sanglotant.)* Sí!

ANNA: Doncs, fes-li una visita sorpresa. Montserrat, dona-li el teu mòbil a la Pilar *(La MONTSERRAT, no entén res, però li ho deixa. A la PILAR.)* Si us plau, marca el telèfon del teu marit i passa-me'l.

PILAR: *(Obedient, marca un número i li dona el mòbil a l'ANNA.)* Té.

(Petita pausa, a l'espera que el marit de la PILAR, respongui. Totes estan expectants. La PILAR gairebé desesperada.)

PILAR: Segur, que sense conèixer aquest número... no respondrà.

ANNA: *(Simpàtica.)* Hola Gabriel! Soc l'Anna.

(Totes miren a la PILAR, que no dona crèdit.)

PILAR: Però si no coneix el número mai...

ANNA: Hola Gabriel... *(Riu d'una forma molt sexy.)* Fa uns dies que vull parlar amb tu. *(Riu d'una forma molt sexy.)* Per què no quedem per a sopar i parlar més tranquils? *(Riu d'una forma molt sexy.)* *(Pausa)* Ah! Què ja has quedat? *(Decebuda.)* Quina llàstima! Ja quedarem un altre dia, llavors, per a "aprofundir" en el tema. Et sembla bé... la meua "proposta"? *(Pausa.)* Sabia que t'interessaria, fa temps que tenim tu i jo una "entrevista" pendent. *(Riu d'una forma molt sexy.)* Ah! Una cosa, per curiositat... en quin restaurant estàs sopant? Ho dic per si se sopa bé per a convidar-te jo. *(Riu d'una forma molt sexy. Pausa.)* Ah, sí, ho conec. *(Riu de nou.)* No, no vull complicar-te la vida. *(Riu d'una forma molt sexy. Petita pausa.)* Sí, ja sé que t'estimes molt la teua dona. Això queda entre nosaltres. *(Riu i mira a PILAR.)* Només era per a parlar de negocis amb tu. Per a fer-te una "proposició"... laboral... Ja quedarem. Adeu. *(Riu d'una forma molt sexy. Penja i li retorna el mòbil a la MONTSERRAT, que el deixa sobre la taula.)*

MONTSERRAT: *(A la PILAR.)* Ho veus dona. T'estima!

PILAR: *(Repeteix com un lloro.)* Sí, m'estima.

MARIA: I tu desconfiant, pobret.

PILAR: *(Repeteix com un lloro.)* Sí, pobret

ÀNGELS: A aquest home li falta... mà dura.

PILAR: *(Repeteix com un lloro.)* Sí... mà dura.

ANNA: *(Fent reaccionar a PILAR.)* Pilar, reacciona! Demana un taxi. El teu marit està en el restaurant japonès del carrer Sant Pere.

PILAR: *(Sorpresada.)* Però, si t'ha dit que...

ANNA: Tu fes-me cas i ves! El teu marit té una amant!

(En sentir la paraula "amant" la PILAR esclafeix a plorar, exageradament dramàtica.)

PILAR: *(Plorant.)* Ai! M'està enganyant! M'ho diu el cor.

ANNA: I torna!

PILAR: *(Crida desesperada.)* Ah!!! Què ximpleta soc!

ROSA: *(A l'ANNA.)* Mira que ets bèstia.

ÀNGELS: *(A l'ANNA.)* Què dolenta ets!

PILAR: *(Agafant el seu telèfon mòbil en forma de "punyal", comença a sortir d'escena.)*
La mataré. La mataré... *(Surt per la dreta.)*

MONTSERRAT: Calma't, dona, no facis cap bogeria... Espera! No armis un escàndol per l'escala. Ai mare! Pilar espera... *(Surt darrere de la PILAR.)*

ANNA: A qui ha de matar és al marit... l'amant no té cap culpa.

MARIA: Aprofito per a marxar... aquesta situació és poc recomanable per a mi. Perdoneu-me, però m'he de retirar... encara he de planxar, per demà, les camises al meu marit... Adeu benvolgudes. M'acomiaieu de la Pilar i de la Montserrat. *(Surt per la dreta.)*

ROSA: Noies, veient el panorama... jo m'en vaig amb unes amigues al bingo i després a ballar... perquè el meu marit està al cel, però jo a la glòria. Adeu maques. *(Surt d'escena, per la dreta, cantussejant.)*

ÀNGELS: *(A l'ANNA, enfadada.)* En vint anys no has canviat res! No m'estranya que la gent parli de tu!

ANNA: Què parlin... doncs que parlin. Ja veieu quin problema tinc.

ÀNGELS: *(A l'ANNA.)* No et podies quedar calladeta, no.

(ÀNGELS va cap a la seva bossa i treu el seu telèfon mòbil. L'ANNA la mira sorpresa perquè fins ara sempre va trucat des del telèfon mòbil de la PILAR.)

ANNA: I aquest telèfon?

ÀNGELS: *(A l'ANNA.)* Soc una dona molt estalviadora. *(Marca un número i espera resposta.)* Josep Maria... ja pots venir a recollir-me. *(Pausa.)* En un taxi!? No estimat... Ja pots sortir de casa, treure el teu cotxe i espavila que no m'agrada que em facin esperar. *(Penja el seu telèfon mòbil. A l'ANNA amb menyspreu.)* Mira que ets! *(Surt per la dreta.)*

ANNA: *(S'aixeca del sofà i truca pel seu mòbil.)* Hola "Gabri" torno a ser jo... No, res és per a avisar-te que la teva dona va cap al restaurant on estàs sopant. *(Pausa.)* De res, ja m'ho cobraré... "en carn". Un petó i ja quedarem. *(Penja. Per a ella.)* Si és que no es pot ser tan bona.

(Suggeriment en finalitzar l'escena; podria sonar algun tema musical, molt conegut i jocós, de la primera dècada del segle XXI o de dècades anteriors, sobre el matrimoni o els diferents tipus de dones com per exemple "Se dice de mi" de Tita Merello)

Fosc

Escena 11

DONA REPRESSORA 4

(Entrarà per quart i darrer cop a l'escena la MUJER REPRESORA portant el seu llibre a les mans i acompanyada, com sempre, per la música del Nodo.)

DONA REPRESSORA: *(Mirant al públic inquisidora.)* Aquí huele a pecado y ahora también a vicio, fornicio y oprobio. Normas de decencia para las mujeres solteras y enteras. *(Obre el llibre i llegeix en veu alta.)* El masaje cuando sea necesario debe dárselo uno mismo, si interviene otra persona deberá ser del mismo sexo.

Puede pecarse gravemente en el baile por consentir pensamientos libidinosos, por cooperar al pecado grave del compañero y por el escándalo de los que lo presencian. Por escasez de luz, el vestido deshonesto y por la falta de vigilancia de personas formales.

Debe evitarse los baños mixtos. Que entrañan, casi siempre, ocasión de pecado y de escándalo por muchas precauciones que se tomen. Y más en las piscinas, donde el reducido espacio hace más próximo el peligro.

Se ha dicho que el verano es el invierno de las almas. Es el tiempo en el que el mundo, el demonio y la carne hacen mayor estrago en las almas.

El baile no es pecado cuando: El hombre en vez de decirles piropos a la mujer le dice Jaculatorias. La mujer en vez de pensar en la pasión humana, piensa en la pasión de Cristo y la orquesta en lugar de tocar un tango, toca un Tantumergo.

(Tancant el llibre.)

DONA REPRESSORA: ¿Os preguntareis por qué digo esto? *(Espera que el públic ho digui al mateix temps que ella.)* Porque siempre ha sido así.

(Acompanyada per la música del Nodo, comença a sortir de l'escena.)

DONA REPRESSORA: *(“Insultant” a les dones del públic, surt d'escena.)* Pecadoras, que sois todas unas pecadoras, lascivas, cochinas, marranas, arderéis en el infierno...

Escena 12

Etapes de la dona (Història 3)

(L'escena s'inicia amb algun tema de regetton que estigui de moda, per exemple)

(La NENA ja és tota una dona. La trobem a l'escena plorant.)

EVA: *(Entrant.)* Ei! Per què plores? *(La NENA continua sanglotant sense respondre.)* No serà per què no has trobat entrades per a veure al teu cantant favorit de Regetton?

NENA: No, ja passo d'aquesta música masculista.

EVA: Vagi, encara sort! O plores perquè has rebut molt pocs "M'agrada" per la teva última foto en les xarxes socials?

NENA: No, no això.

EVA: Em quedo més tranquil·la! *(Petita pausa.)* No entenc com la joventut d'avui dia valora el seu èxit més, per l'aprovació dels altres, que no per la pròpia.

NENA: Tu no ho entendries.

EVA: El que entenc és que avui dia us comuniqueu més mitjançant aparells i no mirant-vos als ulls. Quina pena! *(Sospira.)* Saps que t'he acompanyat des de la teva infantesa i em preocupa que, des de l'arribada d'aquests dispositius a la teva vida estiguis més sola que abans. *(Renyint-la.)* Ja no ets una adolescent, ets tota una dona, espavila!

(La NENA continua trista i ensenya el seu telèfon mòbil a EVA.)

NENA: Mira acabo de rebre un whatsapp del meu nuvi i diu que em deixa.

EVA: Ah! i ho fa per whatsapp... quin home més madur!

(La NENA guarda el seu telèfon mòbil.)

EVA: Ah! Plores d'alegria? Perquè nena això és un alliberament.

NENA: Alliberament? Què faré sense l'Artur?

EVA: *(Sospirant.)* Ja comencem! A veure... Tu ets de les que creus que si no et cases i no tens fills no podràs ser mai una dona realitzada? Que això ho pensessin generacions anteriors... però ara?

NENA: *(No sap que dir.)* Doncs...

EVA: T'has adonat que tots els contes que t'explicaven de petita... acaben en casament?... i parlen de noies delicades i febles, petons no consentits i la salvació sempre d'un totpoderós... *(amb ironia.)* príncep: la Ventafocs, la Blancaneus, la Bella Dorment... I quan s'acaba el conte... què? Tu t'imagines com ha d'estar ara la Blancaneus carregada

de nens, cuidant dels set nans i amb el príncep que no para d'engreixar i beure cervesa assegut al sofà mirant la tele. Què em dius ara?

NENA: Deixa'm em pau... ves-te'n!

EVA: Perdona, no t'enfadis. A veure per què t'ha deixat Artur?

NENA: S'ha buscat una de més jove.

EVA: I plores per un beneït que no ha sabut veure totes les teves qualitats?

NENA: Sí, ja... però ara estic... *(Plorant.)* sola!

EVA: Filla, parles d'estar sola com si fos una condemna... ja trobaràs un altre home millor. Homes... si n'hi ha per a donar i vendre!

NENA: Jo no vull ser una dona fracassada que no ha trobat a ningú.

EVA: Mira, parlarem seriosament. Hi ha dones que suporten a qualsevol tros de carn amb ulls al costat per a poder dir que no estan soles; prefereixen viure una mentida i viure amargades... pel què diran. Una dona separada o divorciada, no és una dona fracassada, sinó una dona que un bon dia s'ha cansat i ha dit... fins aquí hem arribat! ... Que et renti els teus calçotets la teva tia! A partir d'aquest mateix moment jo soc la que porta les regnes de la meua vida. Soc jo la que decidiré el rumb i prefereixo estar sola que no mal acompanyada.

NENA: *(Reflexionant.)* Mirat d'aquesta manera...

EVA: Encara ets jove i tens el poder de decidir el teu futur. Moltes dones en altres països, no tenen aquesta sort. Algunes coneixen al seu marit el mateix dia de les seves noces i això està passant, ara mateix, en qualsevol part del món. *(Arengant-la.)* Aprofita-la i pensa que avui és el primer dia de la resta de la teua nova vida. Surt a menjar-te el món com la dona empoderada que ets. Creu-me cada vegada som més, no estaràs sola, ja veuràs. *(Veü la cara d'estranyesa de NENA.)* No, tranquil·la no seràs una "feminazi", seràs una dona lliure, independent, conseqüent amb si mateixa, que pren les seves pròpies decisions que, com tothom, aprendrà dels seus errors i a això creu-me se'n diu... FELICITAT!!!

(La NENA reacciona després de les paraules de EVA.)

NENA: Gràcies per tot. M'has obert els ulls. Gràcies per les teves paraules. Avui comença el primer dia de la resta de la meua nova vida. Això es mereix una celebració. Et convido a una copa. Anem?

EVA: Anem! *(Comencen a sortir de l'escena.)* I recorda sempre que, som el millor que podem ser...

NENA i EVA: *(Al públic.)* Som DONES... què més podem desitjar?

(Surten les dues de l'escena agafades i molt contentes, acompanyades de alguna música adient.)

Fosc

Escena 13

(La meva idea seria projectar en el teló de fons, acompanyades de música, fotografies de tota mena de dones de diferents èpoques, classes socials, professions, ètnies, etc. També a part de la música es pot afegir, en veu en off, el següent text.):

Veü off: Dones, dones, dones... dones lluitadores com les nostres rebesàvies, besàvies, àvies, mares, germanes, filles; les que potser no sortiran mai en cap llibre de història, però per les quals, amb el seu silenciós sacrifici i lluita, avui existeixen més drets i llibertats entre les dones. I encara que queda encara molt camí per recórrer en aquesta dura senda cap a la igualtat, moltes d'elles van ser ja pioneres i veritables transgressores desafiant la naturalesa masclista imperant en la societat d'aquella època.

(Aquesta projecció servirà per donar temps a totes les actrius a canviar-se de vestuari per a la cançó final.)

Escena 14

Cançó final

(La meva idea, com a autor, és tornar a repetir la cançó de l'inici de l'espectacle, però aquesta vegada amb vestuaris confeccionats amb una tela molt elegant o tela de lluentons i totes vestides amb el mateix tipus de teixit i el mateix color, però cadascuna d'elles amb un model diferent, deixant veure el seu carisma i la seva personalitat, perquè que cada dona és diferent i única alhora.)

**Dones
totes dones
orgulloses i fantàstiques
som així!
Hi ha qui pensa
que només sabem parir
Que es preparin tots
som així!
perquè ja som aquí**

**Dones
totes dones
Amb defectes i virtuts
modèstia a part!
hi ha qui pensa
que només sabem fregar
prepareu-se
que ja es l'hora de canviar**

**No ens agrada
el masclisme
ens agrada la igualtat
No ens agrada
que ens dominin
Prepareu-vos
per lluitar**

**Que cap home no s'espanti
que ningú prendrà cap mal
però aneu amb molt de compte
és l'hora de canvia**

**Ja ho veieu
som atrevides
som divertides
Som i serem...**

Teló final

Dones, dones, dones
Teatre
Copyright © Vicente Cañón
2023 Tarragona